

jeg ikke se, at denne ganske korte lille Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Pitzner kunde komme til at spille nogen Rolle. Saa vil Bladet ganske vist desuagtet have Ret i, at Befolkningen ikke vil være i Tvivl om, hvad der er Realiteter, og hvad der er Humbug, men jeg er bange for, at Opfattelsen af, paa hvilken Side der er Humbug, kommer til at ligge anderledes, end Bladet søger at lægge den i Dag.

Vi staar formentlig nu foran Afstemningen, og jeg anbefaler da at stemme for den af mig paa mit Partis Vegne fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsorden, som har peget paa en Række Arbejder og paa en bestemt Politik som det, der efter vor Mening vilde være i Stand til at afhjælpe Arbejdsløsheden. Vi anbefaler at stemme derfor, ikke fordi vi mener, at saa er alting klart, og saa er der ikke mere at gøre. Hvis denne Dagsorden vedtages, maa nemlig Arbejdet udgaa derfra, hvorfra Initiativet til saadanne Foranstaltninger maa udgaa, nemlig fra Regeringen. Denne maa naturligvis forelægge de dertil sigtende Forslag, den maa anvise, efter hvilke Linier man er i Stand til at udføre og fortsætte en saadan Virksomhed, og den maa ogsaa positivt være førende med Hensyn til de økonomiske Foranstaltninger af beskyttende Art, som man i saa høj Grad har krævet ikke blot fra Arbejdernes, men ogsaa fra de besiddende industrielles Side. Skulde denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen blive forkastet, anbefaler jeg, som alt tidligere sagt, at man stemmer for den af det ærede Medlem Hr. P. Munch fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som i hvert Fald betyder Adgang til en samlet Overvejelse, hvoraf man, hvis de bliver iværksat, i Løbet af faa Dage vil kunne danne sig et Skøn om, hvorvidt den vil kunne føre til et Resultat eller ikke. Jeg har imidlertid paa Udtalelser fra de to Regeringspartiers Side forstaaet, at ingen af disse Dagsordener vil blive vedtaget, og saa maa vi, som jeg ogsaa før har sagt, finde os i den Skæbne. Ingen vil da være i Tvivl om, hvem det er, der afviser ethvert Forsøg paa praktisk og positivt at skabe Arbejde til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Ingen blandt de arbejdsløse vil være i Tvivl om, hvem det er, der siger, man ikke har Raad til at ofre 400 000 Kr. for at forsøge med nogle faa Øre den usle Understøttelse, de arbejdsløse i Øjeblikket oppebærer. Ingen vil være i Tvivl om, hvor Ansvarer ligger for Fortsættelsen af den Samfundsmisère, som Arbejdsløsheden er, hvor Ansvarer ligger for den Katastrofe,

der før eller senere maa indtræde for Tusinder af Arbejderhjem, der nu paa tredje Vinter er ude i Arbejdsløshed og lider de Kvaler, som Arbejdsløsheden fører ind over Arbejderhjemmene. Jeg beklager i høj Grad, at man saa brutalt har afvist ethvert rimeligt Forsøg paa at hidføre en Bedring i denne Tilstand, og jeg anbefaler altsaa, at man stemmer for den af mig fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, subsidiært, naar den er forkastet, for den af det ærede Medlem Hr. P. Munch fremsatte.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. P. Munch har i den Tale, han har holdt her i Dag, paa ny skildret de beklagelige Følger, som Arbejdsløsheden har ført med sig, og har, synes det mig, villet gøre denne Arbejdsløshed til det primære og den Depression, der hviler over vort Erhvervsliv, til det sekundære. Det synes mig at være en fuldkommen bagvendt Betragtning, thi det vil jo være forstaaeligt for enhver, at naar vi har gennemlevet en Periode som den under Krigen, hvor Efterspørgselen efter Produktion var saa at sige ubegrænset, hvor man betalte en hvilken som helst Pris for denne, og Efterspørgselen efter Arbejdskraft var langt udover det normale, og hvor der var en ingen Sinde før kendt Villighed til at betale en hvilken som helst Arbejdsløn, der blev forlangt. Saa maatte dette føre til, at man indenfor en Række Erhverv fik et Tilløb af Arbejdskraft som ingen Sinde tidligere, saaledes at Arbejdertallet indenfor disse Erhverv steg i meget fremtrædende Grad, ligesom ogsaa en naturlig Følge deraf maatte være en Produktionsstigning og en Værdi af denne Produktion, der som Følge af de særdeles høje Priser kom til at ligge langt ud over, hvad man under normale Forhold kunde vente. Men nu ligger Forholdene anderledes — helt modsat! Derfor er det uberettiget at sammenligne Arbejdertallet indenfor de forskellige Erhverv, Produktionsmængden og Produktionsværdien i dette Aar med de tilsvarende Forhold i 1920. Det bliver et fuldkommen misvisende Resultat, man paa denne Maade kommer til. Men deri ligger jo ikke paa nogen Maade, at man ikke erkender, at de Forhold, hvorunder vi i Øjeblikket lever, er af meget betænkelig Art og medfører sørgelige Følger saavel for visse Erhverv som for de Arbejderkredse, der er knyttet dertil. Spørgsmaalet er nu dette: I hvilket Omfang kan man